

Biskoppen faar Indseende med, hvorledes Reglerne for denne Repræsentation ere ordnede, og at Biskoppen og Provsten til enhver Tid ere bekendte med, hvilke Personer der udgør Menighedens Bestyrelse, saaledes som foreslaaet i § 9.

§ 10, 1ste Stykke, er overensstemmende med Loven af 1868 § 2, jfr. Ministeriets Skrivelse af 4de Januar 1869. Paragraffens 2det Stykke indeholder kun den almindelige Regel om det Ansvar, der paahviler en Kirkes Bestyrelse for dens Vedligeholdelse m. m. I Skrivelse af 26de Februar 1891 findes det udtalt, at sædvanlig Provsteløn efter D. L. 2—16—10 skal svares af Valgmenighederne, og at Ministeriet ikke har Myndighed til at fritage for dens Erlæggelse. Ifølge den nævnte Lovbestemmelse skal Provstelønnen svares „af hver Kirke“; men da Provstelønnen svares ikke blot som Vederlag for Kirkesynene, men ogsaa for „anden deres Umage“, synes Billighed at tale for, at den tillægges Provsten af Valgmenighederne, selv om de ikke have deres egne Kirkebygninger. Dette synes ogsaa at være i Overensstemmelse med Ministeriets Skrivelse af 15de December 1892, hvorefter Provstelønnen skal svares aarlig, selv om Ministeriet har tilladt, at Synet over Kirkebygningen maa indskrænkes til at afholdes hvert 5te Aar.

Den i § 11, 1ste Stykke, stillede Fordring til Bestyrelsen om, at den skal føre en nøjagtig Fortegnelse over Valgmenighedens Medlemmer og ved givne Lejligheder forelægge denne for Provsten og Biskoppen, er ikke blot nødvendig af Hensyn til god Orden inden for Menigheden, men ogsaa for at der kan føres den fornødne Kontrol med, at en af Betingelserne for Valgmenighedens Bestaaen — det foreskrevne mindste Medlemstal — fremdeles er til Stede. I sin Skrivelse af 4de Januar 1869 har Ministeriet udtalt, at det paahviler Præsten at føre en saadan Fortegnelse; det synes imidlertid at være naturligere, at hele Bestyrelsen gøres ansvarlig for dens Førelse. Ligeledes er Bestyrelsen i Paragraffens 2det Stykke gjort ansvarlig for, at der sker Meddelelse til Provsterne for de Provstier, i hvilke de Sogmenigheder ere beliggende, af hvilke Medlemmerne ere udtraadte, om, hvem der fra det paagældende Provsti ere indtraadte som Medlemmer af Valgmenigheden. Ganske vist skulle ifølge § 6 disse Medlemmer selv gøre Anmeldelse til vedkommende Provst om deres Udtrædelse af Sogmenigheden

og Indtrædelse i Valgmenigheden; men ligesom det i Ministeriets Skrivelse af 17de Januar 1899 findes udtalt, at Provsten — for at sikre det til Ordens Overholdelse i Folkekirken fornødne Middel til at godtgøre, til hvilken Menighed ethvert Medlem af Kirken hører, jfr. Rigsdagstidende 1854 Anhang A. Sp. 638 — kan fordr Meddelelse fra den Præst, til hvem Sognebaand er løst, om, at Sognebaandsløserne ere modtagne af ham, saaledes synes det samme Hensyn til Ordens Overholdelse i Folkekirken ogsaa at kræve de heromhandlede Anmeldelser til vedkommende Provst. Og at der da ogsaa bør ske Meddelelse til ham om Udtrædelse af Valgmenigheden, er en Selvfølge.

§ 12, 1ste Stykke, er overensstemmende med Reglen i § 7 i Loven om Kirkers Brug af 25de Marts 1872, jfr. det samtidig med nærværende Lovforslag fremsatte Forslag til Lov om Kirkers Brug § 8. At Valgmenighedspræsten kan fungere ved disse Begravelser ikke alene paa Kirkegaarden, men ogsaa i Kirken, følger af samme Lov, jfr. ogsaa nærværende Lovforslags § 6, 3die Stykke.

Tilladelser for Valgmenigheder til at have deres egne Kirkegaarde ere meddelte flere Gange af Ministeriet, og de Vilkaar, paa hvilke Tilladelsen her er foreslaaet at kunne meddeles dem, ere de samme som de Vilkaar, paa hvilke tidligere Tilladelser ere meddelte, jfr. Ministeriets Skrivelse af 17de Oktober 1876. At man har ment at burde indskrænke Adgangen for Ministeriet til at meddele slige Tilladelser til at gælde saadanne Valgmenigheder, der have deres egne Kirkebygninger, vil vistnok findes naturligt.

Bestemmelsen i § 13, 1ste Stykke, om, at den samme Mand ikke kan faa Stadfæstelse for mere end een Valgmenighed, følger formentlig af Bestemmelsen i § 2, Nr. 3. Den Regel, der gives i §'ens 2det Stykke, om Adgang til at danne Filialmenigheder, er væsentlig i Overensstemmelse med de af Administrationen hidtil fulgte Regler, jfr. Ministeriets Skrivelser af 15de November 1883 og 23de Juni 1891. De Omstændigheder, der have været afgørende for, om Dannelsen af saadanne Filialmenigheder har kunnet anses for tilstedelig, have særlig haft Hensyn til Afstanden, hvori Medlemmerne af Filialmenigheden have boet fra Hovedmenigheden, og Antallet af Filialmenighedens Medlemmer, og navnlig har man altid ment at burde tage